

Sygn. akt VIII *Pa* 99/16

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 września 2016 r.

Sąd Okręgowy w G. VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Małgorzata Andrzejewska (spr.)
Sędziowie:	SSO Grzegorz Tyrka SSR del. Magdalena Kimel
Protokolant:	Ewa Gambuś

po rozpoznaniu w dniu 22 września 2016r. w G.

sprawy z powództwa A. S. (S.)

przeciwko Fabryce (...) Spółce Akcyjnej w G.

o odszkodowanie

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego w G.

z dnia 22 marca 2016 r. **sygn. akt** VI P 1120/15

oddala apelację.

(-) SSO Grzegorz Tyrka (-) SSO Małgorzata Andrzejewska (spr.) (-) SSR del. Magdalena Kimel

Sędzia Przewodniczący Sędzia

Transkrypcja uzasadnienia wygłoszonego

w dniu 22.09.2016 r. w sprawie VIII Pa 99/16

w zakresie znaczników czasowych 00:15:00 - 00:24:16.

	x_ (...)_VIII_Pa_99_16_51_ (...)_ (...)_ (...)_ (...)_X.mp4
--	--

* * * * * początek tekstu

[Przewodniczący 00:00:00.591]

[ns 00:00:00.592]

Uzasadnienie wyroku Sądu Okręgowego w G. wydanego w sprawie
[? 00:00:12.053] VIII Ta 99/16.

Powód A. S. domagał się w rozpoznawanej sprawie zasądzenia od pozwanej Fabryki (...) spółki akcyjnej w G. kwoty 9.745,14 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę oraz zwrotu kosztów postępowania.

Strona pozwana w odpowiedzi na pozew domagała się oddalenia powództwa i zasądzenia [? 00:00:53.384] zwrotu kosztów postępowania.

Sąd Rejonowy w G. wyrokiem z dnia 22 marca 2016 roku zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 9.745,14 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 5 listopada 2015 roku do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę. Oddalone zostało powództwo w zakresie żądania części odsetek. Zasądzono na rzecz strony powodowej zwrot kosztów zastępstwa procesowego, stronę pozwaną obciążono stosunkową opłatą od pozwu. Sąd I instancji nadał też wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 3.248,38 złotych.

Apelację od powyższego wyroku złożyła strona pozwana.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Sąd Rejonowy poczynił prawidłowe ustalenia odnośnie stanu faktycznego.

Przeprowadził niezbędne postępowanie dowodowe, a następnie w prawidłowy sposób, zgodny z zasadami logiki i doświadczenia życiowego dokonał oceny z zebranych dowodów i wyciągnął właściwe wnioski, które legły u podstaw wydania zaskarżonego wyroku. W konsekwencji Sąd Okręgowy oceniając, jako prawidłowe ustalenia faktyczne i rozważania prawne dokonane przez Sąd I instancji uznał ich za własne, co oznacza,

iż zbędnym jest ich szczegółowe powtarzanie w uzasadnieniu wyroku Sądu Odwoławczego. Jest to stanowisko zaprezentowane przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 5 listopada 1998 roku sygnatura akt I PKN 339/98. Sąd Okręgowy rozpoznający niniejszą sprawę w całości to stanowisko podzielił. W ocenie Sądu II instancji podniesione w apelacji strony pozwanej zarzuty nie zasługują na uwzględnienie. Prawidłowo, bowiem Sąd I instancji stwierdził, że roszczenie powoda o zapłatę odszkodowania w oparciu

o przepis art. 50 paragraf 3 i 4 Kodeksu pracy zasługuje na uwzględnienie. Prawidłowo przez Sąd, prawidłowo przez Sąd Rejonowy ustalonego stanu faktycznego wynika, bowiem, że powód 17 września, czy też wcześniej nie wyrażał zgody na rozwiązanie umowy o pracę na mocy porozumienia stron. Okoliczność wynikająca z zeznań świadka H. W., że świadek ten przygotowała dokument w sprawie rozwiązania umowy o pracę na mocy porozumienia stron, który powód miał podpisać, wskazuje właśnie na to, że powód wcześniej nie składał żadnego oświadczenia woli o rozwiązaniu umowy o pracę na mocy porozumienia stron. Miał je możliwość złożenia dopiero w formie pisemnej na dokumencie przygotowanym przez kadrową w dniach 17 września 2015 roku, przy czym, co należy tu zauważyć, rozwiązanie umowy o pracę miałoby nastąpić

29 sierpnia 2015 roku, a więc z datą wsteczną, co jest oczywiście niemożliwe. Nie można, bowiem rozwiązać stosunku pracy z datą wsteczną. Podkreślenia też wymaga,

że ewentualne ustne wyrażone przez powoda oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę na mocy porozumienia stron dla swojej skuteczności musiałyby zostać złożone w stosunku do osoby uprawnionej do reprezentacji pracodawców, którym była spółka akcyjna.

Z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika tymczasem, że takie oświadczenie miałby powód, że powód rozmawiał jedynie z H. W., w przypadku, której

z materiału dowodowego nie wynika, aby była ona uprawniona do działania w imieniu strony pozwanej. Oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę w formie pisemnej, które mogłyby być przekazane osobą uprawnioną do działania w imieniu strony pozwanej, powód nigdy nie składał. Strona pozwana w apelacji zarzucała błędną ocenę dowodów podkreślając fakt wypełnienia przez powoda obiegowki 17 września 2015 roku.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy wskazuje jednak, że powód nie załatwiał tego dnia obiegowki, co prawda w trakcie swojego przesłuchania 8 marca 2016 roku powód wskazał, że załatwiał obiegowkę 17 września 2015 roku, ale w następnym zdaniu wskazał, że tak mu się wydaje, że to była taka data. Z akt osobowych powoda tymczasem wynika, że obiegowka nosi datę 13 października 2015 roku i również z zeznań świadka H. W. wynika, że powód podpisał obiegowkę 13 października 2015 roku. Tak, więc

no nie można przyjąć w oparciu o zebrany w sprawie materiał dowodowy, że powód mógł wypełniać obiegowkę 17 września 2015 roku, jak to zarzucała strona pozwana w apelacji. Pozwana w apelacji odwołuje się też do świadomości powoda odnośnie faktu rozwiązania umowy o pracę. Okoliczność ta jednak nie była sporna pomiędzy stronami. Sąd I instancji przyjął przeciwnie, że nie było kwestionowane, iż rzeczywiście doszło do rozwiązania stosunku pracy, a naturalną konsekwencją rozwiązania stosunku pracy jest zwrócenie się do pracodawcy przez pracownika o informacje w zakresie przysługującym pracownikowi uprawnień związanych z ustaniem stosunku pracy. Sąd II instancji uzupełniając jeszcze rozważenia Sądu I instancji wskaże dodatkowo, że powód w terminie złożył pozew o odszkodowanie z tytułu rozwiązania stosunku pracy. Został zachowany termin

z art. 264 paragraf 1 Kodeksu pracy. Powód, bowiem 6 października 2015 roku otrzymał świadectwo pracy i po otrzymaniu tego dokumentu, to był pierwszy pisemny dokument

w sprawie rozwiązania stosunku pracy, wystąpił z pozwem dnia 8 października 2015 roku. Reasumując stwierdzić należy, że strona pozwana rozwiązała z powodem stosunek pracy

z naruszeniem przepisów, bez zachowania formy pisemnej zgodnie z art. 30 paragraf 3 Kodeksu pracy stąd zasadne było roszczenie powoda o zapłatę odszkodowania

w oparciu o przepis art. 50 paragraf 3 i 4 Kodeksu pracy. Wskazać należy, że prawidłowo

Sąd I instancji uznał też, że roszczenie powoda w żadnym wypadku nie było

sprzeczne ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem prawa i zasadami współzycia społecznego.

Mając powyższe na uwadze Sąd II instancji na mocy art. 385 Kodeksu postępowania cywilnego oddalił apelację strony pozwanej, jako nieuzasadnioną.

[**K. części** 00:09:16.450]

Przepisywanie.pl SERWER - Automatyzacja Przepisywania Nagrań

Zatwierdzono transkrypcję dnia 5 października 2016 r.